

Arribem així a les darreres generacions, vives en els records de molts i de qui transmeto el sentir. El Sr. Francesc, senyorejant en la severitat i educació i la Sra. Montserrat, de gran esperit acollidor, d'amplíssima i fàcil conversa i centre de tota tertúlia on hi esqueia, quina petita figureta puc jo recordar ja que deixà el món en 1956.

Actualment, en Francesc continua la tradició i la pagesia de la casa, conreu, ramat de sobre 200 ovelles, engreix de vedells i l'administració de la finca.

Finalment, tinc que limitar-me a mi, quasi en el darrer parlar. Perquè sols nomenar al Brustenga que més he conegut, el Sr. Josep, que reposa en pau des de l'any 1964, les llàgrimes afloraren i no era oportú continuar. La Sra. Pepita, senzilla i distinció, del Prat de Dalt a S. Feliu de Codines, la casa on Jaume Balmes va escriure «El Criteri», digué molt poc.

Jo crec tenir un concepte del que és un senyor, tal com l'accepta el poble. No és essencial la riquesa, ni empresa, ni títol, ni intel·ligència, tot convencionalismes socials. Crec en el patriarca que manté la unió de la família amb autoritat i dolcesa a l'ensens, que té personalitat i decisió, incluint-hi els errors humans, que és cristià de convicció i tradició i per tant la pròpia vida és problema continu, que és més cor que cap, que cerca la justícia i la pau i vol imposar-la inclús on és gairebé impossible, que és acollidor i franc, en fi, que estima i sap viure la vida amb despreci del neguit material que avui ens emporta i, per tant, el seu món material no és tot èxit.

Mentre m'aparto de Can Brustenga corrent al llarg de l'Avinguda de plataners, que fou un obsequi de la Diputació quan la construcció de la carretera, penso amb tristesa que amb el Sr. Josep Brustenga desaparegué potser un dels darrers que la nostra generació ens diu que foren senyors.

Josep Claret i Bargalló

El terrat cobert